

Minu keel

Harmooniline, amüsanne, salapärane - just need on sõnad kirjeldamaks minu keelt, eesti keelt. Esmapilgul näeme me inimesi kui ühtset tervikut, kuid kui hakkame nendega suhtlema, siis taipame, et sügavuti minnes oleme me kõik erinevad. Meie keel ja suhtlusviis on osake meie identiteedist.

Minus hakkas kumama koiduvalgus, kui hakkasin huvi tundma raamatute vastu. Üha rohkem raamatuid lugedes jõudis minuni teadmine, et eesti keel on väga omapärane ning omab palju võimalusi. See on rikastatud imeliste sõnadega ning huvitavate tähtedega. Selline kogemus on mulle märgiks, et iga päev õpin ja avastan just enda keeles midagi uut. See on kummaline, ning olen tihtipeale mõelnud selle peale, et miks ma näen inimestes valguse eri värve, kui ma nendega vestlen. Siinkohal taipasin, et see ongi minu nägemus minu keelest. See kuma on just nimelt koiduvalgus, mis ka minus on paistma hakanud. Võrdlen seda kujutluspilti sageli lille eluteega. Teekond algab hetkest, mil pannakse seeme mulda, seal hakkab ta sirguma ning õige pea on teda märgata ka ülalpool maapinda. Kasvamise ja arenemise tee ei ole kerge, kuid kui ta lõpuks oma kroonlehed avab, siis on maailm täis justkui värve. Täpselt samamoodi on ka keele arenguga. Meie ise oleme selle seemne mulda külvanud ning läbi aegade on ta tuge ja toitu saanud just meie endi käest. Iga päev ta sirgub ning mitmekesisust, kuid pole kindlasti veel tärganud.

Minu keel on mulle ajapikku väga armsaks saanud. Kasvan koos temaga ning me mõlemad areneme. Väärtustan ning hoian oma keelt samamoodi, nagu ei lase ka lillal närbuda. Selleks, et ta püsiks ja kujuneks omapäraseks, on mul vaja teda kasta ning armastada.

Minu meelest rikub keele võlu ära just see tõsiasi, kui kasutame roppe sõnu ning slängi. Tänapäeval on mul jäänud tunne, et inimesed hakkavad oma keelt hülgama, asendades omakeelseid sõnu ingliskeelsetega. Milleks me oleme näinud vaeva ning oma lille eest hoolt kandnud, kui hävitame ta, tallates tema peal?

Minu keel on minu nägu ja sinu keel on sinu nägu, neid ei saa võrrelda, sest see on osake igäihe identiteedist. Jälgisin ühel perioodil oma elust, kuidas mina kasutan võimalust, mis mulle on antud – kõnelda ning mõelda oma emakeeles, haldjakeeles. Proovisin märgata ka iga pisiasja. See kogemus pani mind sügavalt mõtlema sellele, kui ainulaadne see keel on. Ilu, õrnus, pehmus, meloodilisus – kõik on maalitud selle pildi sisse. Olles mõtetega ja tähelepanuga enda keelekasutuse juures, muutus ka koiduvalguse kuma üha nähtavamaks ning soojemaks. See soojus on ka hetkel minus ning ma ei lase sellel enam kaduda. Minu keelel on võimalus anda edasi helgust, häid soove ja headust ning ma annan endast parima, et see valgus ei kustuks.

Miia Kriips 10. kl
Läänemaa Ühisgümnaasium

õp Tiina Brock